

Hänen nimensä oli nemo (Kokemus kohtaamisen vaikeudesta)

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani: [Teoblogi](#)

“Hänen nimensä oli **nemo**, eikukaan, tai oliko se haipuva vai heiveröisyys. En oikein tiedä. Hän verhoutui valkoisenkeltaiseen näkymättömyyteen. Jos ääri viivoja alkoi muodostua hän tuhrasi ne äkkiä epäselviksi. Hän , hengitti kuulumattomasti hämärässä, lähetteli avaruuteen haipuvia, ohenevia ääniä: Onko siellä ketään? Hän ei tiennyt mitä tarkoittaa yksinäisyys, mutta ihmisten kanssa hän pelkäsi olla missään tekemisissä. Ennen kuin hän täytti viisi vuotta hänelle oli varta vasten opetettu:

“Älä luota ihmiseen. Ole hiljaa. MITÄ TAHANSA VOI TAPAHTUA”

Ja mitä tahansa todella tapahtuikin – eikä kukaan estänyt. Nemo oppi läksynsä.

Sen opetti Kohtalo, ei vain yksi ihminen, vaan kolme isää ja yksi äiti:

Isä numero yksi joka oli itsekkin orposieluinen ja kuolemaa ikävöivä, otti ja kuoli kesken pihatöiden, niin että nemo näki hänen kuolevan, vaikka ei vielä sinä päivänä ymmärtänyt mitä se tarkoittaa. Vieläkin hän muistaa muistaa mitä kaksivuotiaana näki ja kuuli, ja mitä ei koskaan selitetty.

Isä numero kaksi, tuntemattomaksi jäänyt ja häiriintynyt, otti orvon ressukan elätettäväkseen, mutta omien riivaajiensa riivaamana pahoinpiteli hänet sairaalakuntoon. Vieläkin jalka ei liikkuu vajaasti.

Kolmannen isän nemo muistaa selvimmin, siksi hän tuntuu kaikkein pahimmalta. Muisto hänestä jäytää päivittäin . Sen vaikutus on jäänyt ihon alle kiinni: Vierassieluinen, Mitätöijä, Nöyryyttäjä, Halveksija.

Äiti – antoi tämän kaiken tapahtua.

Eikukaan kasvaa

Nemo kumminkin kasvoi. Hän näytti melkein ihmiseltä ja teki melkein sitä mitä muutkin. Silti hänen hänen oli pakko monta kertaa päivässä vetäytyä olemaan itsensä kanssa, ajattelemaan itseään, ettei liukenisi kokonaan olemattomiin, haihtuisi ilmaan. Niin vähän häntä tuntui olevan.

Hän opetteli ulkoa miten ollaan. Hän näytteli olevansa, aina seuran mukaisesti. Hän oli äärimmäisen kiltti, hienotunteinen ja ymmärtäväinen. Hän ei kertonut kenellekään mitä todella ajatteli. Hiljaa mielessään hän manasi:

“Hölmöt!...Minä en ikinä aio oikeasti osallistua peleihinne! En ole antanut lupaa pistää itseäni samalle viivalle! En ole ikinä oikeasti suostunut sääntöihinne! En ole koskaan sanonut hyväksyväni! Vihaan näitä. Halveksin heidän pienuuttaan, surkeuttaan, sitä että ne luulee olevansa turvassa kotiseutujuhlassaan, kun niillä on ystäväpiirit, sukulaislaumat ja samanhenkiset naapurit!”

Sitten hän sanoo itselleen surkeasti:

“Miksi kaikki nämä todella typerät ja rumat ihmiset näyttävät siltä kuin heillä olisi itsestään selvänä oikeus elämiseensä, ja siihen että saavat olla juuri sellaisia kuin ovat. Kuka sen luvan heille on antanut? Ja minulle ei! Piru kun minä en tajua tätä sääntöä. Mutta en kyllä ikinä halua olla kuin nuo.”

Sitten hän ajattelee itsekseen vieläkin surkeammin:

“En halua olla enää tämmöinenkään. Vihaan itseäni. Inhoan tätä olemusta, tätä honottavaa surkimusta, köyryä nöyristelijää. Minulla ei ole paikkaa mihin mennä. Pitääkö minun kuolla?”

En halua olla ihminen!

En jatka satua. Itsestäni minä silti kerron.

Muuten elämä – ilman ihmistä – on kyllä ihanaa. Se on suuri armo. Olen nähnyt sinisen kellokukan pohjoisen laihalla niityllä, ohuessa varressa heilumassa. Olen nähnyt että taivas on armollista, sallivaa ainetta. Se sallii esteettömän liikkeen ja vapaan hengityksen. Avaruus jatkuu loputtomasti tästä suoraan ylöspäin ja äänet kulkevat siinä. Olen nähnyt kuinka hevonen viskoo päätään, kuinka rajuilma lähestyy, miten hirvi huutaa märässä metsässä, miten hienosti kaikki on olemassa, kuinka näkymättömät hajottajaitiot ovat valmiina tekemään mullaksi sen, jonka vuoro on antaa energia ja tilaa uuteen käyttöön,.. Tajuttoman hienoa! Enkö olisi kiitollinen? Olen!

Mutta se mihin törmään on ihminen. EN HALUA OLLA IHMINEN. Tämä on niin typerää. Inhoan ihmisiä, inhoan itseäni. Mutta joku, kiusaaja(?), on asettanut sisäsyntyiseksi lain, että ihminen tarvitsee ihmisiä, että ihminen on sidottu ihmiskuntaa. Sentähden minä olen hukassa. Inhoan sitä. En kestä. Ei ole mitään mihin tarttua tätä kiusaa vastaan, muuta kuin pakeneminen. Mutta sitä olen tehnyt jo yli kuusikymmentä vuotta enkä enää jaksa.

Ihmiselle minulla ei ole mitään rakkautta sisälläni. Kärsin kun näen lapseni kärsivän, koska hän on MINUN lapseni, koska lapsi minussa kärsii. Enkä kestä nähdä kenenkään lapsen kärsivän.

Minä – muut. Siinä välissä on kuilu, joka tuntuu aina yhtä ylitse pääsemättömältä. Joskus kuvittelen, että tapahtuisi ihme ja pääsisin sinne missä “kaikki muutkin ovat.” Jos niin kävisi, en ehkä olisikaan enää minä vaan joku toinen. Kuka?

Olen lähdössä itsetuntemuskurssille. En tiedä niistä ihmistä mitään, mutta sain käsiini joitakin kirjeitä, jotka herättivät minussa varovaisen janon.

Kauheinta olisi ettei kurssilla tapahtuisi mitään. Siihen minulla ei ole enää varaa. On jo ilta... ehdinkö enää minnekään? Toiseksi kamalinta olisi se, että tapahtuisi jotain. Muutos merkitsee kuolemanvaaraa sille joka nyt on.

Tuntuu vaikealta viedä tuntemattomilta ihmisiltä heidän aikaansa. Mitä tämä nyt yleensä muille kuuluukaan? Tuntuu hirveältä mennä aikuisten ihmisten keskelle ehdoin tahdoin häpeämään, änkyttämään ja punastelemaan ja tikuilla kaiveltavaksi. Minähän en sosiaalisissa tilanteissa vapaaehtoisesti suutani avaa. Jos pakotan itseni siihen, niin taatusti mokailen, hätäilen, puhun väärin ja kiusaannun. Toisen ihmisen seurassa joku minussa aina vetäytyy, pakenee, jättää tyhjäksi, luovuttaa ja jättää jo kättelyssä kentän kokonaan toiselle. Joku minussa lähtee aina pois – jonnekin missä ei ole ihmisiä.

“Ihmiset lähestyvät lämpötiloina” niin kuin runoilija sanoo. Lähelle tulevat tuskastuttavat enemmän kuin etäällä pysyvät..

Kirvelevä päivänvalo

Oli kauheeta tulla kurssille. Kaikki oli niin nuoria. Tunsin itseni mummoksi. Samalla tajusin, että jos näiden ihmisten keskellä suostuisin tulemaan edes vähäsen näkyväksi, ihan oikeasti näkyväksi, se olisi huikea alku jollekin uudelle.

Kurssin viimeisenä päivänä löysin uuden näkökulmaan nemoon, tyttöön joka ei ollut kukaan:

“Rakas nemo. Elämä täällä alhaalla näyttää olevan raakaa peliä. Sinunkin elämäsi alkoi vauhdikkaasti, sait kolme reipasta iskua päin naamaa heti alkajaisiksi. Jäit tantereelle makaamaan taju kankaalla, vuosikymmeniksi.

Näin unen jossa löysin salaisen ullakon ja siellä salassa varjoelämää elävän, pelkkään tyhjiin tyytyneen nukan. Tiesin että se olet sinä. Olit vetäytynyt pois, unohduksiin, nukkumaan, niin syvästi pettyneenä.

Mutta nyt, eikö taju ala palaila?

Herää jo, sinä lapsi; näytät jotenkin vanhalta. Elämänaikasi on käynyt vähiin tällä välin. Jos nyt päätät herätä ja nousta näet, että maailma josta pakenit ei ole muuttunut paremmaksi. Se on sama maailma. Yhtä julma kuin silloin. Jos kuitenkin päätät herätä, jos suostut tulemaan kirvelevään päivänvaloon, jos suostut astumaan alas. Jos tietoisesti suostut astumaan ihmisen osaan (ja muita osiahan ei tarjolla ole, vain tämä, ja toinen on siitä kieltäytyminen). Jos lopultakin vaihdat osaa objektista subjektiksi. Jos suostut todeksi... Niin jos... ”

Enkelit, henget ja linnut kuuntelevat. Mitä MINÄ ihmisenä vastaan Elämälle, itselleni, kohtalolleni, Luojalleni ja ihmisille jotka kohtaan??? Minä...yhtenä viidestä miljardista?” Vastasin myöntävästi – äärimmäisen pelokkaasti ja varovaisesti, mutta silti myöntävästi. Annoin ihmisten merkitä itselleni jotain ja annoin itseni merkitä heille jotain.

Elämä on tässä

Matkalla Kruusilasta Helsinkiin huomasin että hitto, vielä muutama päivä ja olisin ehkä hyväksynyt seurueestamme jokaisen. Nyt hyväksyin joitakin enemmän, joitakin vähemmän, mutta siinäkin oli jo huimaavan muutoksen alkua. Muuriin oli tullut reikä. Eikä kurssin tarvinnutkaan kestää viikkoa, sillä opetus oli se, että näin voi tapahtua, näin tapahtuisi, ja että *tämä on totta*.

Olen ollut iloinen siitä lähtien. Täällä olen joutunut kuuntelemaan harvinaisen paljon pahanolon vuodatuksia, pelkoja, taloudellisia vakavia vaikeuksia. Olen kuunnellut kertomuksia itsemurhasta vanhempien äkkikuolemasta jne. Mutta jostain kumman syystä en vain suostu olemaan niin toivoton kuin ennen. Minä vain kuuntelen ja kuulen. Vaikka tiedän että en voi paljon mitään tehdä, olen vain, pakenematta. Toinenkin pysyy paikallaan ja elämä on tässä, tällaista täällä on.

Kohtaamis-kirjettä luin koko elokuun. Sen avulla kestin sellaista minkä muuten olisin torjunut suoraa päätä. Kurssiaikana luin Luopumis-kirjettä. sekin selvensi jotain. Olen vain luovuttanut, eli antautunut, enkä oikeasti luopunut. Nyt luen Pelkoa käsittelevää kirjettä. Siitä saan vastauksia kaiken aikaa kun mielessäni jatkan keskustelua tai pikemminkin sitä “jakamista” jota kurssilla aloitin.

Nyt olen myös ymmärtänyt paremmin nuo kolme “isää”, kolme pelkoa jotka elämän alussa sain. Näen myös niiden järjestyksen, vakavimmasta mitättömimpään.

Kaksi ensimmäistä ja totisinta ovat *kuolema ja hulluus (väkivalta)*. Niiden sureminen ja niiden pelkääminen on kuitenkin jotenkin puhdasta. Siinä on jopa jonkinlaista kunnioitusta mukana. Mutta se kolmas on tuo raivostuttava *typeryys*, tietämättömyys ja ihan tavallinen ymmärtämättömyys. Väärinkäsitetynsi tuleminen ja pilkan kohteeksi joutumisen uhka on niin jokapäiväistä, niin tavanomaista ettei siitä oikeastaan kenenkään aikuisen tarvitsisi loukkaantua, kantaa murhetta tai edes välittää. *Mutta lapsen täytyy.*

Itse sorrun typeryyden syntiin joka päivä. En ymmärrä, enkä haluakaan ymmärtää, tulkitsen väärin, ajattelen negatiivisesti, bongailen vikoja ja heikkouksia, loukkaannut ja loukkaan. Olen minä ennenkin loukannut, mutta vasta nyt *huomaan* loukkaavani. Nyt osaan jo seuraavana päivänä (töissä) palata takaisin, kohdata asian uudestaan ja pyytää anteeksi tai muuten korjata asian ihan iloisesti ja reippaasti. En enää suutu enkä syytä itseäni. Tiedän että olen vain ihminen, yhtä typerä kuin kaikki muutkin. Tällaista tämä vain on.

En halua tulla narutetuksi. Haluan tietää mikä on totta. Elämä on niin lyhyt, arkipäiväkin naruttaa, haukkaa, syö, vie mennessään, ei jätä tähteeksi paljon mitään. Tarvitsen enemmän kuin arkipäivän, jonkun ehjän, kokoaikaisen.

Mitä on tapahtunut? Mikä ero entiseen tässä on? Mikään ei faktisesti ole muuttunut. Minä vain kävin Kruusilassa “kääntymässä” (huom sanan tuplamerkitys) ja kun tulin tähän takaisin, olenkin jotenkin eri kohdassa, eri asennossa, eri tasolla tai valo tulee eri suunnasta, en tiedä.

Vaikea selittää kenellekään mitä sieltä löysin, mutta minulle, minulle se on suunnattoman tärkeä. Tuo “suunnaton” on kyllä väärä sana koska olen nimenomaan löytänyt sen *suunnan*, joka tuntuu niin oikealta että kaikki muut ratkaisuyritykset kalpenevat sen rinnalla olemattomiin.

Kunpa pysyisin hereillä, menisin eteenpäin ja kohti...

Ihmisten ja Jumalan maailmaan jo toiseen kertaan syntynyt, entinen nemo..